

ק"פ 66732/12/14 - איתי חבר נגד יונה חוכימה, רחמים חוכימה

בית משפט השלום בנתניה

ק"פ 66732-12-14 חוכימה ואח' נ' חבר

מספר בקשה: 8

בפני כבוד השופטת גלית ציגלר
המבקש/הנאשם
נגד
המשיבים/הקובלים
1. יונה חוכימה
2. רחמים חוכימה
איתי חבר

החלטה

1. עסקין בקובלנה שהוגשה לבית המשפט ביום 31.12.14 (להלן: "**הקובלנה השנייה**"), וכתב הקובלנה אוחד בשני אישומים;

האישום הראשון מייחס לנאשם עבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיפים 1(2)(1) ו- 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "**החוק**"). על פי הנטען בכתב הקובלנה, ביום 17.10.06 נכנס הנאשם לבית הקובלת 1, ניסה להחתימה על מסמכים שונים על מנת שימונה כבעל ייפוי כח בלתי חוזר למכירת ביתה, ולאחר שזו סירבה, האץ בה הנאשם בגסות להתלוות אליו לרכבו והחתימה על המסמכים בדרכי מרמה לחץ וכפיה, וזאת בידועו - כך נטען - כי הקובלת 1 האצילה סמכויותיה ביפוי כח נוטריוני כדין לטובת בנה, הקובל 2.

האישום השני מייחס לנאשם עבירה של אחיזת מקרקעין בכוח, לפי סעיף 190 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בכך שעל פי הנטען עשה שימוש בייפוי כוח בלתי חוזר לטיפול בנכסיה של הקובלת 1.

2. הנאשם העלה טענות מקדמיות באשר לעבירות המיוחסות לו בכתב הקובלנה, וטען כי קובלנה זו הינה חזרה על מסכת העובדות והאישומים שנטענו כנגדו בכתב הקובלנה הפלילית בתיק 34468-03-13 שהוגשה בעבר על ידי הקובלים כנגדו (להלן: "**הקובלנה הראשונה**"), ובגינה נקבע כי חלק מהעובדות התיישנו ואילו לגבי חלקן זוכה הנאשם, כשבהמשך נדחו בהסכמת הצדדים, שני ערעורים שהגישו הקובלים, ועל כן מדובר במעשה בית דין ובקובלנה שבית המשפט כבר קבע לגביה כי התיישנה.

3. הקובלים הגישו תגובה מטעמם, ויוער כי התגובה היתה ארוכה, מבולבלת והיה קושי ממשי לאתר את

עמוד 1

הטיעונים השונים שהועלו על ידם.

לטענת הקובלים, בקובלנה הראשונה נקבע כי עבירת הפגיעה בפרטיות טרם התיישנה, וכי לא התקיים הליך משפטי מטעם הקובלת 2 כנגד הנאשם בגין עבירה זו, ועל כן דינה של טענת הנאשם לזיכוי ולמעשה בית דין - להידחות. לעניין טענות הנאשם ביחס לערעורים שנדחו בהסכמת הצדדים, טענו הקובלים כי הנאשם עיוות את פרשנותו של פסק הדין, וכי הערעורים נדחו רק בשל המלצת בית המשפט של הערעור. עוד טענו הקובלים, כי בתגובתו של הנאשם לאיחוד הערעורים, צירף האחרון ראיה חדשה - תמליל שיחה שנערכה בינו לבין הקובלת 2, כהוכחה לכך כי הקובלת 2 העבירה את הנכס לידי הנאשם במתנה, והדבר מצריך בירור ענייני.

בתגובה נוספת שהגישו הקובלים לגבי הטענות המקדמיות שהעלה הנאשם (על דעת עצמם וללא נטילת רשות), טענו כי הנאשם לא זוכה בשלב הערעור מעבירת הפגיעה בפרטיות, וכי הגשת תמליל השיחה פותח פתח להגשת קובלנה חדשה משום שמדובר בעבירה נמשכת ובאירוע מנתק.

הקובלים הוסיפו, כי עבירת האחיזה עדיין מתקיימת ולא חלה עליה התיישנות, משום שהנאשם מודה כי הוא מחזיק בנכס של הקובלת 2, וכי מיום שהתגלו מעשיו ניתנו לו הזדמנויות למחוק את הערת האזהרה לטובתו, אך הוא בחר להמשיך ולהחזיק בנכס, ואף הפר הבטחתו בפרוטוקול הדיון בערעור לוותר על יפוי הכח הבלתי חוזר שברשותו.

עבירת הפגיעה בפרטיות

4. מסכת העובדות בקובלנה זו הקשורה בעבירת הפגיעה בפרטיותה של **הקובלת 2**, הינה חזרה על מסכת העובדות שכבר נדונה בקובלנה הראשונה שהוגשה בעבר על ידי הקובלים כנגד הנאשם ואדם נוסף ביום 18.3.13. אומנם הקובלנה לא ייחסה לנאשם עבירה של פגיעה בפרטיותה של **הקובלת 2** אלא שלל עבירות אחרות, לרבות תקיפה, איומים, הסגת גבול ואחיזת מקרקעין בכח - עבירות לגביהן החליט בית המשפט כי התיישנו (החלטה מיום 9.1.14):

"כלל הוא, כי התביעה (ובמקרה זה הקובל), היא הנושאת בנטל ההוכחה, שהעבירה נשוא האישום לא התיישנה וספק בעניין זה פועל לטובת הנאשם (ר' י. קדמי על סדר הדין בפלילים, חלק שני א', תשס"ט - 2009, ע' 1326). הקובל לא הרים את הנטל המוטל עליו ולא הוכיח קיומו של "אירוע מנתק" מאז 24/10/06, כנדרש על פי סעיף 9 (ג) לחוק סדר הדין הפלילי, ולפיכך אני קובעת כי העבירות נשוא האישום הראשון התיישנו ודין להתבטל".

בנוסף, בחן בית המשפט את האישום השלישי שעניינו פגיעה בפרטיותו של **הקובל 1** בדרך של בילוש או התחקות או פגיעה בצנעת חייו, וקבע כי עבירה זו לא התיישנה, כך שבית המשפט שמע את העדים, בחן את הראיות ולבסוף בתום פרשת התביעה קיבל את טענת הנאשם, כי אין להשיב לאשמה (החלטה מיום 3.3.14):

"לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו ע"י הקובל במסגרת פרשת התביעה הגעתי לכלל מסקנה כי

עמוד 2

הקובל לא עמד בנטל הבאת ראיות לכאורה להוכחת האשמות המיוחסות לנאשמים לפי חוק הפגיעה בפרטיות...".

5. הקובלים לא הסכימו עם החלטות אלו וערערו עליהן, ביום 13.7.14 ניתן פסק דין 41307-02-14 (ערעור זה אוחד עם עק"פ 20818-04-14) בו נדחה הערעור בהסכמת הצדדים:

"בהסכמת הצדדים שקיבלו את המלצת בית המשפט לאחר שעיין בכתבי הטענות ושמע דברים מפי ב"כ הצדדים, אנו דוחים את הערעורים ומבטלים את ההוצאות שהוטלו על המערערים לטובת המשיבים".

6. לפיכך, יש לבחון מה השלכת ההליכים שהתנהלו על הקובלנה החדשה שבפני;

סעיף 149(5) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 קובע כך:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

... (5) זיכוי קודם או הרשעה קודמת בשל המעשה נושא כתב האישום".

בנסיבות שפירטתי נראה כי הקובלים קיבלו את יומם בבית המשפט, וחזרה על אותן עובדות גם אם בניסוח שונה מעט בקובלנה החדשה, אינה מקנה להם זכות לדיון חוזר.

כך, העובדות לעניין עבירת הפגיעה בפרטיות נטענו בקובלנה הראשונה ואף במסגרת הערעורים שהגישו הקובלים בהמשך. לא ניתן לקבל טענת הקובלים, לפיה הימנעותם מלציין באופן מפורש בקובלנה הקודמת את עבירת הפגיעה בפרטיות ביחס לקובלת 2, מקנה להם את האפשרות לטעון אותה כעת, ומדובר באבחנה מלאכותית אשר מתעלמת מן העובדה שאותה עבירה ואותן עובדות הועלו בקובלנה כמעשה עבירה שביצע הנאשם, ובית המשפט הכריע בכך ואין להידרש שוב לאותן טענות (ראה בעניין זה עמוד 19 לקובלנה הראשונה שם נרשם: "נאשמים 1-2 מואשמים בביצוע עבירה פלילית פגיעה בפרטיות", באופן המלמד על ייחוס העבירה לנאשם באותה קובלנה ראשונה).

7. למעלה מן הצורך, אתייחס לטענת הקובלים בדבר תמליל השיחה (שהוגש במסגרת הליך הערעור, עק"פ 41307-02-14 ו- 20818-04-14) בין הנאשם ובין הקובלת 2, המהווה לטענתם, הוכחה לפגיעה בפרטיותו של **הקובל 1**, ומקנה להם את האפשרות להגיש קובלנה חדשה.

טענה זו נטענה על ידי הקובלים רק בתגובתם לטענות המקדמיות אותן העלה הנאשם, ואין כל אזכור לכך בכתב הקובלנה עצמו. עבירת הפגיעה בפרטיות שבכתב הקובלנה הינה כלפי **הקובלת 2**, ואין כל אזכור לפגיעה בפרטיותו של **הקובל 1**, ואף אין כל אזכור לעניין תמליל השיחה שהוגש בשלב הערעור.

כך או כך, עצם הגשת התמליל בשלב הערעור אינו מהווה לטעמי "אירוע מנתק" כמשמעותו בסעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי.

הסעיף קובע כי משחלפה תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק לעבירה, שוב לא ניתן להעמיד לדין בגינה, אלא אם התקיים חריג של אירוע מנתק, שהוא אחד משלושה: עריכת חקירה על פי חיקוק באותה עבירה; הגשת כתב אישום בשל אותה עבירה; קיום הליך מטעם בית המשפט באותה עבירה.

בהקשר זה, קבע בית המשפט העליון בע"פ 347/07 פלוני נ' מדינת ישראל כי "אירוע מנתק", ובין היתר עבירות שנערכה לגביהם חקירה על פי חיקוק חייב להיות "הליך רשמי מהותי וענייני, להבדיל מ'בירורים מוקדמים' או מ'איסוף מידע' גרידא, שאין בהם משום עשיית פעולת חקירה ממשית" (שם, בעמוד 14 לפסק הדין, ראה גם את הקביעה כי הגשת תלונה במשטרה אינה עונה על הגדרת "אירוע מנתק" בע"פ 72182/06 קרצר נ' מאור ((29.12.08)).

מכאן, שאין בקיומו של תמליל השיחה והצגתו בהליך הערעור (שזו פעולה טכנית במהותה), כדי לענות על הגדרת "אירוע מנתק" כנדרש בחוק ובפסיקה, ומשכך אני דוחה את טענת הקובלים בעניין זה.

עבירת אחיזת מקרקעין בכח

8. במסגרת האישום השני בקובלנה זו, חזרו הקובלים על אותן טענות שהועלו בק"פ 3446/8-03-13, ביחס להשתלטותו לכאורה של הנאשם על נכסי הקובלת 2, באמצעות יפוי כח בלתי חוזר שניתן לו על ידה.

בהחלטה שניתנה ביום 9.1.2014 ביחס למסכת העובדות הזוהה, קבע בית משפט כי תקופת ההתיישנות בגין עבירה זו חלפה זה מכבר:

"כן מיוחסת לשני הנאשמים, בגין אותו אירוע, עבירה של אחיזת מקרקעין בכח לפי סעיף 190 לחוק העונשין. ארבע העבירות אותן אווז האישום הראשון הן עבירות עוון ולפיכך תקופת ההתיישנות לגביהן הנה של חמש שנים.

כתב הקובלנה הוגש לביהמ"ש ביום 18.3.13.

נוכח העובדה שההליך האחרון בחקירה התרחש לכל המאוחר התרחש ביום 24.10.06, הרי שבהיעדר הגשת כתב אישום או הליך אחר מטעם ביהמ"ש, חלפה תקופת ההתיישנות ביום 24.10.11."

כלומר, מסכת העובדות נדונה והוכרעה.

9. ועוד אוסיף, כי הקובלים לא טרחו לציין בכתב הקובלנה את קיומו של ההליך הקודם, ולו כדי לאבחנ מהקובלנה הנוכחית, ואין לי אלא לחזור על דברי כב' השופטת רוזנברג - שיינרט בסעיף 11 להחלטתה, באשר להתנהלות הטורדנית של הקובל, ההכבדה על בית המשפט בבקשות והודעות המצריכות התייחסות וטיפול, ובודאי הטרדת הנאשם בהליכי סרק מהם כבר זוכה בעבר.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על ביטול הקובלנה.

אני מחייבת את הקובלים, יחד ולחוד, בהוצאות הנאשם, בסך 2500 ₪.

היום, ד' תשרי תשע"ו, 17 ספטמבר 2015, בהעדר
הצדדים.